

ת"פ 46396/10/14 - מדינת ישראל נגד רוני רפאלוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 46396-10-14 מדינת ישראל נ' רפאלוב

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	רוני רפאלוב, ת"ז 017256678

גזר דין

העבירה שבביצועה הודה הנאשם וכתב האישום המתוקן

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (ברביעית) ונקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, עבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיפים 284 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). מאחר שהסנגורית הודיעה כי בדעתה לטעון לעניין ההרשעה, לא הורשע הנאשם במסגרת הכרעת הדין ונקבע כי החלטה לעניין זה תינתן לאחר שמיעת טענותיו.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, בתאריך 27/08/13, בשעה 22.55 או בסמוך לכך, תועד הרכב שבו נהג הנאשם בנסיעה בק"מ 47 בכביש 3 במהירות של 99 קמ"ש, מהירות העולה על המהירות המרבית המותרת בחוק בקטע כביש זה - דרך עירונית - שהינה 60 קמ"ש. עבירת התנועה הנ"ל תועדה באמצעות מכשיר מסוג ממל"ז ובעטיה נעצר הרכב אותו נהג הנאשם. בעקבות עבירת התנועה בו במקום נמסרו לנאשם הזמנה לדין וכתב אישום ליום 2/12/13 בשעה 09.00, כדי להישפט על עבירת התנועה בבימ"ש השלום לתעבורה בנצרת. כמו כן, ניטל ממנו על אתר רישיון הנהיגה והוחלט לזמנו לשימוע לצורך החלטה על פסילה מנהלית על ידי קצין משטרה ביום המחרת, 28/8/13, שעה 08.00, במשרדי ימת"א עפולה. לאחר האמור, בו ביום, פנה הנאשם לראפת זבידאת (להלן: "ראפת") וביקש את סיועו בעניין.

בעקבות פניה זו, ביום 28/8/13 בשעה 08.51 או בסמוך לכך, התקשר ראפת אל אבנר דהאן (להלן: "אבנר"), המוכר לו אישית, וביקש ממנו לסייע לנאשם בנוגע לכתב האישום והשימוע הצפוי לו. בשיחה סוכם כי כתב האישום וההזמנה לשימוע יימסרו לאבנר, שאף ידאג להשבת רישיון הנהיגה של הנאשם, באמצעות רפ"ק רוני משיח, מפקד יחידת משטרת התנועה הארצית "כרמל" (להלן: "רוני"), ובתמורה תועבר לידי תמורה כספית בסך 4,000 ₪. כן הורה אבנר לראפת כי ימסור לנאשם שלא יתייצב לשימוע בעפולה אליו זומן כדן. לאחר מכן, בשעה 20.54 או בסמוך לכך, התקשר אבנר לרוני ואמר לו כי הנאשם אמור היה להתייצב בעפולה לצורך שימוע, בשעה 08.30 בבוקר וכי לא התייצב. השניים סיכמו, כפי שנהגו תמיד, כי רוני יערוך לנאשם שימוע וימנע מלשלול מנהלית את רישיון הנהיגה של הנאשם.

רוני בדק אם השימוע בוצע בהעדרו של הנאשם ומשנוכח שהשימוע לא בוצע בהעדרו וכי רישיונו של הנאשם טרם נפסל, מילא רוני בכזב, בתאריך 28/8/13, סמוך לשעה 12.00, טופס שימוע והחלטה על פסילה מנהלית כך שהוא נחזה להיות כאילו הנאשם התייצב בפניו ונערך לו שימוע כדין. רוני ציין בכזב על גבי טופס השימוע כי השימוע נערך לנאשם בנוכחותו, ביחידת התנועה, וכי זיהה את הנאשם על פי תעודת זהות, וזאת חרף העובדה כי הנאשם כלל לא נכח ב"שימוע" אותה שעה וכלל לא הוצגה בפני רוני תעודת הזהות שלו. בנוסף רשם רוני בכזב על גבי טופס השימוע דברים שלכאורה נאמרו מפי הנאשם בשימוע ולבסוף החליט שלא לפסול את הנאשם מלהחזיק רישיון נהיגה בנימוק כי הוסבר לו חומרת העבירה וכי הפסילה תיבחן על ידי ביהמ"ש אשר ידון בכתב האישום.

רוני עשה כן בתמורה לכסף ולטובות ההנאה אשר קיבל מאבנר וזאת חרף העובדה שהנאשם כלל לא התייצב לשימוע אליו זמן כדין, חרף חומרת העבירה שביצע הנאשם ולמרות שרוני ידע שהנאשם כבר צבר לחובתו עשרות הרשעות בעבירות תנועה, חלקן חמורות, לרבות גרימת תאונת דרכים ושתי עבירות של נהיגה במהירות מופרזת, ביגין אף נדון לעונשי פסילת רישיון הנהיגה בפועל. בערבו של אותו יום, במסגרת פגישה שנערכה סמוך לשעה 22.00 בין אבנר לראפת, שילם האחרון לאבנר תמורה כספית בסך 1,500 ₪. בשל המעשים האמורים לעיל מואשם הנאשם, יחד עם נאשמים רוני ואבנר, כי ביצע מעשה מרמה והפרת אמונים הפוגע בציבור.

כאמור, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, עבירה של מרמה והפרת אמונים.

הטיעון לעונש

ב"כ המאשימה טען כי הערכים המוגנים בעבירה של מרמה והפרת אמונים הם אמון הציבור, טוהר המידות של עובד הציבור והפעילות התקינה של המנהל הציבורי. במקרה זה שלושת הערכים הללו נפגעו, ובצורה קשה. נטען כי הנזק שנגרם מטיפול שסוטה מן השורה באדם שביצע עבירה והנזק שנגרם לציבור הוא נזק רב. נטען כי גם חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה גורם נזק רב לציבור בכללותו, לאמון במשטרה ובכל מערכת אכיפת החוק ולמלחמה בתאונות הדרכים. נטען כי החלק היחסי של הנאשם אינו מבוטל. לעניין ההרשעה טוען ב"כ המאשימה כי האינטרס הציבורי, בשים לב לעובדה שהנאשם עבר עבירת תעבורה ובשים לב למלחמה בתאונות הדרכים, נפגע פגיעה קשה. עוד נטען כי ביהמ"ש צריך להתחשב בפסיקה הנוהגת בקביעת מתחם הענישה. נטען שפסיקה ישנה שאינה מתיישבת עם עיקרון ההלימה נסוגה. עוד נטען כי פסקי הדין כולם, ודאי בשנתיים האחרונות, מדברים על הרשעה. נטען כי לא מתקיימים כאן הנתונים המאפשרים אי הרשעתו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טענה כי נסיבות העבירה בתיק זה מביאות לכך שניתן לשקול בכובד ראש אי הרשעתו של הנאשם שכן אין אפילו בכתב האישום עצמו טענה שהייתה העברה של כסף מידי הנאשם לידי מי מהנאשמים העוסקים בדבר, אלא נזדמן לו לשוחח על עבירת התנועה שהוא ביצע עם עובד שלו, שעובד איתם בחברה מזה זמן רב, ומתוך ידידות הוא הציע שיעזור והנאשם קיבל זאת. נטען כי השתלשלות האירועים הייתה קצרת זמן ואי אפשר היה לגבש דעה על הנושא. נטען

שהנאשם סבר שמדובר בעורך דין והוא אפילו לא תיאר לעצמו שאותו רוני עשה שימוע בינו לבין עצמו והחליט במקום אחר שהוא מחזיר לו את הרישיון. נטען כי בפועל הנאשם לא קיבל לידיו את הרישיון ולכן הוא גם לא נהג. נטען כי לא הייתה מצד הנאשם איזושהי מחשבה או תכנון על מנת לעבור ולהשלים את העבירה והוא אף התחרט אחרי שהמעשים התחילו לצאת אל הפועל. נטען כי דברים אלו מתועדים בחומר החקירה.

ב"כ הנאשם מבקשת לא להרשיע את הנאשם. נטען כי מדובר בנאשם שהוא על דרך המלך, הוא הנדסאי ועל פי חוק ההנדסאים, הנדסאי שרשום ושייך למועצה אסור לו שיורשע בפלילים ואם יורשע בפלילים הדבר עלול לפגוע באופן משמעותי בעתידו וחבל שיפגע עתידו ואז הוא באמת יזדקק לשיקום. נטען כי אלמנט ההרתעה כבר קיים שכן לנאשם אין עבר פלילי. נטען כי הנסיבות המתוארות בכתב האישום הן ברף הכי נמוך של עבירת הפרת האמונים וכי הסכנה שהרשעה תשפיע על עתידו והמשך מסלולו הנקי של הנאשם היא סכנה ממשית ואמיתית.

נטען כי הנאשם בא ממשפחה טובה, נשוי ואב לשלושה, עובד מזה 12 שנים בים-רפאל בנייה ופיתוח כמנהל עבודה, בעברו עשרות פרויקטים שביצע וניהל. הוצגו לביהמ"ש מכתב מהמעסיק וכן אישור על עבודתה של אשתו בהיי-טק. נטען כי מדובר במשפחה נורמטיבית והנאשם נקלע לסיטואציה שאינה מאפיינת אותו. מבוקש להטיל על הנאשם התחייבות לעתיד. נטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הודה גם במשטרה וסיפר כל מה שידע. מבוקש להימנע מהרשעה ולהטיל ענישה צופה פני עתיד.

הנאשם עצמו סיפר שהוא עובד בחברת בנייה מזה 13 שנים, סיים תיכון, התגייס לצבא, שירת בתפקיד לוחם, למד וקיבל תואר הנדסאי ומאז עובד בחברת הבנייה. יש לו שלושה ילדים ואישה. טוען שרפאת, שעובד בחברה שבה עובד הנאשם, הציג את התמונה כאילו יש לו עורך דין שמטפל במקרים כאלה. הנאשם טוען כי לא תכנן את ביצוע העבירה ואם היה יודע שמדובר בעבירה לא היה עושה זאת.

דין

בקשת הנאשם להימנע מהרשעה:

הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. אי הרשעה במקרה כזה תהיה יוצאת דופן ורק במקרים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה.

הפעלת הסמכות שלא להרשיע מותנית בשני תנאים עיקריים: ראשית, סוג העבירה אשר מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה, ובהם שיקולי הלימה והרתעה. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב(3) 337 (1997); ת"פ (י-ם) 8989-09-01 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ'** (ניתן ביום 07/10/2014)).

כפי שנקבע בע"פ 2083/96 הנ"ל:

"בפסיקתנו נקבע כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש

להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ראו ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, תקדין-עליון, כרך 737, (3)85.

7. תכליתו של סעיף 71 לחוק, כפי שהיא משתקפת גם מן ההסטוריה החקיקתית שלו, דומה איפוא לתכלית סעיף 1 לפקודת המבחן, המאפשר, כאמור לעיל, להטיל מבחן ללא הרשעה. מטרת שני אמצעים אלה הינה שיקומית. ואולם, כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי שלציבור כולו עניין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופיה של העבירה.

אכן, ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על -יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים:

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם;

ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

לעניין הימנעות מהרשעה במקרים חריגים ראו גם:

ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) פסקה 8 - 11;

ע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי ואח' (ניתן ביום 10.9.2013) פסקה 14 - 23.

בנסיבות העניין לא מצאתי צורך בקבלת תסקיר מבחן קודם להכרעה בעניינו של הנאשם. הבאתי בחשבון את מכלול הנתונים כפי שהוצגו בפני. בהתחשב בעומס המוטל על שירות המבחן ומשמעות ההפניה לתסקיר, דבר שיעכב את הדיון במספר חודשים, סברתי כי ניתן לבחון את מכלול הנסיבות ולתת את החלטתי בלא שיוגש תסקיר.

בעניינו יש לחרוג מן הכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, שכן הנאשם הראה כי ההרשעה תפגע פגיעה ממשית

בפרנסתו ובשיקומו. הנאשם הינו הנדסאי ועל פי מכתב שהוצג ממעסיקו הוא משמש כמנהל עבודה/הנדסאי ביצוע מזה 12 שנה, בעברו עשרות פרויקטים שביצע, פיקח וניהל והוא בעל מוסר עבודה גבוה, מקצועי ואמין. על פי סעיף 24 לחוק ההנדסאים והטכנאים המוסמכים, התשע"ג - 2012, הנדסאי אשר הורשע בפסק דין סופי בעבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בביצוע פעולות שיוחדו לו לפי חוק זה, מבצע עבירת משמעת וידון על ידי ועדת המשמעת, אשר רשאית על פי חוק זה להתלות או לבטל את רישונו. על כן, יש לקבל את טענת הנאשם כי הרשעה פלילית בעבירה של הפרת אמונים עלולה לפגוע פגיעה ממשית ביכולת פרנסתו ובכך גם בחייו ובחיי משפחתו באופן משמעותי. לעניין זה סבור אני כי מתקיים התנאי של "מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" לפגיעה בלתי מידתית בעתידו ובסיכוי שיקומו של הנאשם. ראו:

רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014);

רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014);

רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014);

רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013).

מדובר במקרה חריג שבו הראה הנאשם שקיים חשש ממשי שהרשעתו תפגע בפרנסתו ובשיקומו ובנסיבות העניין, לאור חלקו היחסי בביצוע העבירה ולאור נסיבותיו האישיות, אליהן עוד אתייחס בהמשך, סבורני כי במקרה זה שיקולים אלה גוברים על שיקולי האינטרס הציבורי.

על כן, אני קובע כי בנסיבות העניין יש להימנע מהרשעתו של הנאשם.

שיקולי בית המשפט לעניין הענישה

משהוחלט שלא להרשיע את הנאשם ממילא לא ניתן לעשות שימוש בעיקרם של אמצעי הענישה הקבועים בחוק העונשין. עם זאת אבהיר בתמצית את הקווים המנחים לבחירת העונש בעניינו של הנאשם בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין.

קביעת מתחם העונש ההולם

בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו להביא בחשבון את העונש הקבוע בחוק לעבירה שביצע הנאשם, חומרת נסיבות המקרה ומכלול הנתונים הקשורים למעשה ולמבצע העבירה. מתחם העונש ההולם משקף קביעה ערכית לעונש ראוי, ואינו משקף, בהכרח, את הענישה המקובלת והרווחת בפסיקה קודמת, ובמיוחד בפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין.

בענייננו הנאשם הודה בביצוע עבירת מרמה והפרת אמונים. העונש המרבי בגין עבירה זו על פי סעיף 284 לחוק

העונשין הינו 3 שנות מאסר.

עם זאת, בהתחשב בהחלטתי שלא להרשיע את הנאשם, ממילא יש לנקוט באמצעי ענישה אשר ניתן להטיל כאשר בית משפט מחליט להימנע מהרשעה.

הערך החברתי שנפגע

כפי שטען ב"כ המאשימה, עבירת הפרת האמונים טומנת בחובה פגיעה בשלושה ערכים מוגנים: פגיעה באמון הציבור בעובדי הציבור; פגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור; ופגיעה בתקינות פעולת המינהל (ראו: דנ"פ 1397/03 **מדינת ישראל נ' שבס** (30.11.2004); תפ (תל אביב) 2906-10-13 **מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נ' אברהם לחיאני** (30/09/2014); תפ (ירושלים) 9890-10-12 **מדינת ישראל נ' יאיר רבינוביץ ואח'** (7.10.2014)).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במקרה זה הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אינן מן החמורות ביותר. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה אינו החלק העיקרי. אעיר לעניין זה כי כתב האישום המתוקן הובא בפני במסגרת של הסדר טיעון. בכתב האישום לא נטען כי הנאשם ידע כי אותו ראפת, שהציע את עזרתו לפניה לאדם המטפל בנושאים מסוג אלו, פונה לגורם המבצע ביחד עם עובד ציבור עבירה. למעשה, ואומר זאת בזהירות, עובדות כתב האישום מעוררות ספק בכל הנוגע לקיומן של יסודות העבירה. אמנם הנאשם הודה בביצוע העבירה מכוח סעיף 29 לחוק העונשין, שעניינה ביצוע של עבירה "באמצעות אחר". עם זאת כתב האישום עצמו אינו מצביע בצורה ברורה על יסוד המודעות לביצוע העבירה. ענין זה נלקח בחשבון, תוך שבית המשפט גם מביא בחשבון כי ההודאה היא במסגרת של הסדר טיעון.

עם זאת, ולעניין זה, הבאתי בחשבון את דברי הנאשם עצמו במסגרת הטיעון בפני כי היה עליו לדעת שההתקשרות אינה כשרה וכאשר הבין שההתקשרות אינה כשרה שילם רק חלק מהסכום שעליו סוכם. ב"כ הנאשם אף ציין כי בפועל, ומטעם זה, לא נהג הנאשם ברכב. בפועל, והגם שהפסילה המנהלית של רישיון הנהיגה בוטלה, הנאשם נמנע מלנהוג.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

לעניין זה יש להביא בחשבון את עובדת היותו של הנאשם בעל משפחה, שאין מחלוקת בין הצדדים כי הינו אדם נורמטיבי, אשר עובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו כהנדסאי.

עוד ניתן להביא בחשבון את העובדה שעצם ניהול ההליך הנוכחי מהווה עבור הנאשם הרתעה וגם עונש כלשהו. יש להביא בחשבון גם את הודאתו המיידית ושיתוף הפעולה של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

הפסיקה שהוגשה לבית המשפט מציגה מתחם ענישה בין עונשים צופי פני עתיד ובין עונשים של מאסר של ממש (אם בדרך ריצוי של מאסר בפועל או בריצוי בעבודות שירות). עם זאת, יצוין כי מרבית הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר, אם מכיוון שמדובר בריבוי מעשים או בחזרה על המעשים ואם מכיוון שמדובר בעבירות נוספות, בנוסף על עבירת המרמה והפרת האמונים. כמו כן, בענייננו אמנם הודה הנאשם בעבירה של מרמה והפרת אמונים במסגרת ההסדר, אך יש להביא בחשבון את העובדה שאיננו עובד ציבור בעצמו וכן את כל הנסיבות כפי שפורטו לעיל, בעיקר בנוגע לרמת מעורבותו בביצוע העבירה. על כן, לא ניתן לקבוע כי הפסיקה שהוצגה זהה למקרה זה.

בהביאי בחשבון את נתוני המקרה כפי שפורטו, סבורני כי יש לאמץ מתחם הענישה התואם את דרגת החומרה של המעשים. כאמור, במקרה שלפני מדרג החומרה של המעשים הוא מהנמוכים שניתן להחיל על עבירה מסוג זה.

במקרה שבפני לא מצאתי לנכון להגדיר מתחם עונש הולם מאחר וכאמור החלטתי שלא להרשיע את הנאשם. עיקרם של אמצעי הענישה אינם ברי הפעלה בהעדר הרשעה בדין. עם זאת אציין כי לו היה הנאשם מורשע הרי שבנסיבות המעשה היה מקום לגזור עליו עונשים שעיקרם צופה פני עתיד, ללא רכיב של מאסר לצורותיו השונות. במקרה שבפני, ולו היה הנאשם מורשע, הייתי גוזר עליו עונש של קנס כספי שיביא לידי ביטוי את התמריץ הכלכלי שבביצוע העבירה במובן זה שהכבדה כלכלית תרתיע מפני ביצוע עבירה שבבסיסה מטרה כלכלית.

משלא קבעתי בנסיבות אלו מתחם של עונש הולם ממילא אינני נדרש לבחון סטיה מהמתחם. עם זאת, ולעניין העונש ההולם, יש להביא בחשבון את נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט לעיל, את הצורך בהרתעה אישית של הנאשם והרתעת הרבים מחד, ומאידך, את העדר העבר הפלילי של הנאשם, העונש שבעצם בניהול ההליך הפלילי וכן את הודאתו של הנאשם וחיסכון בזמן שיפוטי.

בנסיבות אלו יש להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד המביא בחשבון כי החלטתי שלא להרשיעו בביצוע העבירה ותוך שבית המשפט מביא בחשבון כי ביצע את העבירה באמצעות אחר, הכל כפי שפורט לעיל.

פיצוי לנפגע העבירה:

עבירה של הפרת אמונים גורמת נזק לציבור כולו ולמדינה כמייצגת האינטרס הציבורי. מדובר בעבירה המשחיתה את השירות הציבורי ומחייבת הגברת אמצעי אכיפה. כפועל יוצא מכך מעמיסה גם עלויות פיקוח על מנגנוני אכיפת ושמירת החוק.

בהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 2976/01, **בתיא אסף נ' מדינת ישראל**, פד"י נו (3) 418 (5.2.2002), ומאחר וכאמור נגרם נזק למדינה מביצוע העבירה, סבור אני כי בית משפט מוסמך לחייב את הנאשם בפיצוי המדינה. סבור אני כי יש מקום לחייב את הנאשם בפיצוי נפגע העבירה, במקרה זה המדינה, כתוצאה ממעשיו. עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות, סבור אני כי הפיצוי במקרה זה צריך להיות סמלי בלבד.

סיכום הענישה וגזר הדין

בהתאם לעקרונות ולדברים שנקבעו לעיל, החלטתי להימנע מהרשעתו של הנאשם ולהטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

אני מורה לנאשם לחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪ להימנע מביצוע עבירת הפרת אמונים או עבירת מרמה כלשהי בתוך שלוש שנים מהיום.

אני מחייב את הנאשם לפצות את נפגעת העבירה, המדינה, ולשם פיצוי סמלי בסכום של 3,000 ₪. סכום זה ישולם עד ליום 15/1/2015 שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק על למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשע"ה,
20 נובמבר 2014, במעמד
הנאשם, ב"כ הנאשם וב"כ
המאשימה.
ר' שפירא, ס. נשיא